

Улица „номер 17“ -

Улица „номер 17“ - една от многото мрачни софийски улици. На нея има единствено пейка, осветена от улична лампа.

По улицата минават коли, които разнасят боклука, въргалящ се по асфалта. Кофите са празни, защото хората, които минават, изхвърлят боклука си на тротоарите.

Сядам на единствената пейка. Парчето желязо е студено. Оглеждам света, който ме заобикаля. Унесен от ужасяващата гледка, се замислям. В главата ми се въртят различни въпроси: Защо хората изхвърлят боклука си на земята? Защо сме придобили навика да замърсяваме природата? Дали Земята някога ще бъде чиста?

Размишлявайки по тези въпроси, неусетно бях излязъл от реалността. Намирах се в зелен свят. На всяка улица имаше кофи за рециклиране. Тръгнах по една от тях. Опознавайки непознатото място, видях парк. Реших да се разходя в него. Отдалеч се забелязваха множеството зелени дървета. Навлизайки в него, минавах по изрисувани в пъстри пролетни цветове пътеки с бордюри от цветя.

Пред мен се появи момче, облечено в жълт костюм. Щом се обърна, забелязах, че на гърба си има надпис "пластмаса". Зачудих се защо тези букви са изписани върху дрехите на това дете. Продължих да вървя, докато не стигнах до детска площадка. Децата на нея бяха облечени в различни цветове, върху всяко от тях имаше различно наименование: на жълтите дрехи беше изписано "пластмаса", на зелените "стъкло" и на сините "хартия". Щом прочетох всичките имена се сетих, че всеки един костюм отговаря на кофа за разделно събиране на отпадъци. Това беше огромен свят за рециклиране.

Изведнъж на площадката стана шумно. Всички деца сочеха към небето. Поглеждайки нагоре, съзрях три фигури, приличащи на роботи. Бяха направени от преработени отпадъци. Едно дете извика "Нашите герои се върнаха!". Аз възкликнах. В този момент те ме погледнаха и започнаха да се приближават до мен. Наредиха ми да се кача върху единия от тях. Изпълнявах заповедите. Зеленият измърмори нещо и полетяхме. Притесних се и попитах къде отиваме. Те отговориха, че ще спасяваме града от чудовище, което нарекоха Замърсителя. Реших да не задавам повече въпроси, а да разглеждам градчето, в което се намирах. Докато гледах невероятната гледка, под нас се появи линия от боклук. Проследих я и стигнах до огромна маса боклук. Това беше Замърсителя. Роботите започнаха да се приземяват. Кацнахме на метри от чудовището. Стъпих на земята. Обърнах се към героите на града, а те ми подадоха костюм. Облякох го. Роботите се спогледаха и размениха няколко думи на техния език. Те започнаха да се променят. Приличаха на контейнери. Няколко секунди мислех какво да правя, докато не се сетих. Затичах се към Замърсителя и скочих на него. Тичах по цялото му тяло и взимах различни отпадъци, които хвърлях в съответните контейнери. Малко по малко чудовището намаляваше, докато не остана нищо от него. Героите върнаха предишните си форми.

Всичко пред мен започна да избледнява. Отново съм на улица „номер 17“, седящ на пейка в мрачната София. Колите са спрели да преминават, но боклукът все още седи на асфалта. До мен сяда жена изглеждаща на около 25 години.

-Някой ден София ще бъде чиста - продумва човекът до мен.

Йоана Николаева Цветкова -7“б“, 108 СУ „Н.Беловеждов“
преподавател – Иванка Младенова